

Веднѣжѣ, когато позабравихѣ майка си, поиска се на зайчетата да си потърчѣжѣ и тѣ ударихѣ на бѣгѣ едно подирѣ друго. Минѣхѣ една полянка, минѣхѣ втора и слѣзохѣ чакѣ долѣ край рѣката до една бахча, посадена съ зеле. Тѣ това и търсѣхѣ. Останѣхѣ тукѣ да живѣѣжѣ и да си похапватѣ зелице. Близо до бахчата имаше едно старо хралопато дърво, а въ хралопата живѣеше една бѣлка. Една ясна нощѣ тя изварди зайчетата, скочи изведнѣжѣ възѣ

гърбѣжѣ на Сивчо и го хванѣ за шията. Сивчо закрѣщѣ и удари на бѣгѣ съ неѣ, ала бѣлката бързо му прѣгризе шийнитѣ жили, иземука му кръвѣта и той паднѣ за сладка нейна гостба. Всичко това се свѣрши прѣдѣ очитѣ на Лиска, която като вкаменена стоеше и гледаше. По едно врѣме тя се свѣсти и фукнѣ да бѣга, ала единѣ голѣмѣ бухѣлѣ се струпа възѣ неѣ, сграпчи ѣѣ и заклѣвка ѣѣ съ подкривения си калвунѣ.

— При толкозѣ неприятели, бѣгай и крий се колкото щесѣ! — каза си Лиска и издѣхнѣ.